

- b) obciążenie organizacji pozarządowych („NGO”), które wnoszą skargi na mocy art. 10 i 12 rozporządzenia Aarhus w imieniu środowiska – nieprawidłowym i niemożliwym do przeprowadzenia ciężarem dowodu.
- c) brak uznania, że wytyczne opublikowane przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) zgodnie z jego obowiązkami rodzą uzasadnione oczekiwania, iż będą przestrzegane.
- d) orzeczenie, że przeprowadzenie dwuetapowej oceny bezpieczeństwa przewidzianej rozporządzeniem GMO (oraz wytycznymi EFSA-y) nie było konieczne oraz stwierdzenie, że pierwszy etap oceny tj. porównanie upraw genetycznie zmodyfikowanych z ich niemodyfikowanymi odpowiednikami może (jak stało się w niniejszej sprawie) być wystarczające, aby spełnić wymogi przewidziane rozporządzeniem GMO.
- e) odwołanie się do rozporządzenia (WE) nr 396/2005⁽⁴⁾ (zwanego „rozporządzeniem w sprawie pestycydów”) w celu oddalenia niektórych zarzutów wnoszących odwołanie i zaniechanie tym samym przeprowadzenia odpowiedniej kontroli toksyczności soi oraz monitorowania oddziaływania soi po wydaniu zezwolenia.

- ⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 28 czerwca 2012 r. zezwalająca na wprowadzenie do obrotu, na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów zawierających genetycznie zmodyfikowaną soję MON 87701 × MON 89788 (MON-87701-2 × MON-89788-1), składających się z niej lub z niej wyprodukowanych (Dz.U. 2012, L 171, s. 13).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. 2003, L 268, s. 1).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. 2005, L 70, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal
(Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 20 lutego 2017 r. –
Secretary of State for the Home Department/Rozanne Banger**

(Sprawa C-89/17)

(2017/C 129/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Druga strona postępowania: Rozanne Banger

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady wynikające z wyroku z dnia 7 lipca 1992 r., Singh (C-370/90, EU:C:1992:296) wymagają, aby państwo członkowskie wydało lub ułatwiło uzyskanie dokumentu pobytowego konkubentowi obywatela Unii, który po skorzystaniu z zagwarantowanej traktatem swobody przepływu pracowników do innego państwa członkowskiego, wraca wraz z tym partnerem do państwa członkowskiego swojego obywatelstwa?

- 2) Ewentualnie, czy istnieje wymóg wydania lub ułatwienia uzyskania takiego dokumentu pobytowego wynikający z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/38/WE w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich („dyrektywy o obywatelstwie”)?
- 3) Czy w przypadku, gdy decyzja odmawiająca wydania dokumentu pobytowego nie jest oparta na szczegółowej analizie osobistych okoliczności dotyczących wnioskodawcy i nie jest uzasadniona odpowiednimi i wystarczającymi powodami, jest ona sprzeczna z prawem jako niezgodna z art. 3 ust. 2 dyrektywy o obywatelstwie?
- 4) Czy przepis prawa krajowego wykluczający możliwość wniesienia środka odwoławczego do sądu od decyzji odmawiającej wydania karty pobytowej osobie powołującej się na swoje prawa jako członka rodziny rozszerzonej, jest zgodny z dyrektywą o obywatelstwie?

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2016 r. w sprawach
połączonych T-37/15 i T-38/15, Abertis Telecom Terrestre S.A. i Telecom Castilla-La Mancha S.A./
Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 lutego 2017 r. przez Cellnex Telecom SA, dawniej Abertis
Telecom S.A.**

(Sprawa C-91/17 P)

(2017/C 129/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Cellnex Telecom S.A., dawniej Abertis Telecom S.A. (przedstawiciele: J. Buendía Sierra y A. Lamadrid de Pablo, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i SES Astra

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie definitywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji Europejskiej i SES Astra kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd potwierdził decyzję Komisji w sprawie pomocy państwa dotyczącej określonych środków podjętych przez władze hiszpańskiej wspólnoty autonomicznej Kastylii-La Mancha w celu zapewnienia, aby sygnał naziemnej telewizji cyfrowej (DVB-T) docierał do odległych i mniej zurbanizowanych obszarów terytorium państwa, na których mieszka jedynie 2,5 % populacji. W decyzji tej Komisja uznała, że z materialnego punktu widzenia usługa taka nie byłaby oferowana na rynku, gdyby nie interwencja publiczna. Niemniej jednak instytucja ta zakwestionowała okoliczność, że w ustawodawstwie hiszpańskim działalność ta została uznana za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, podnosząc, że z formalnego punktu widzenia usługa ta nie została „jasno” zdefiniowana ani powierzona przez władze. W decyzji wskazano także, że przy organizacji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym władze nie były upoważnione do wyboru określonej technologii.

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty, dotyczące naruszeń prawa, których dopuszczono się w zaskarżonym wyroku, a które dotyczą wykładni art. 14, art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TFUE, a także załączonego do TFUE protokołu 26 dotyczącego usług świadczonych w interesie ogólnym.